

**ԳԵՐԸ. Տ. ՆՈՐԱՅԻ ԱՐԴՊԱ. ՊՈՂԱՐԵԱՆԻ
ՄԱՀՈՒԱՆ ԱՌԱՋԻՆ ՏԱՐԵԼԻՑԸ**

19 Դեկտեմբեր 1997-ին, մեզմտ առ յաւէտ կը մեկներ Գերշ. Տ. Նորայր Արք. Պողարեան: Իր մահով կ'անհետանար Սրբոց Յակոբեանց Միարանուրեան անդամներէն, հայ մշակոյրի նուիրեալ սպասաւոր մը եւ անխոնչ ձեռագրակն մը:

Կիրակի, 21 Դեկտեմբեր 1997, Սրբոց Յակոբեանց Մայր Տաճարին մէջ տեղի ուժեցաւ նորայր Արք. Պողարեան մահուան Ա. Տարելիցը: Պատարագին մերկայ էր Պատրիարք Սրբազն Հայոց, Տ. Թորգոմ Արք. Մանուկեան: Պատարագին էր, Համբարձում Վրդ. Քէշիշեան: Ժառանգաւորաց վարժարանի դպրաց դասր, համաշափ եւ մերդաշնակ կերպով երգեց Կոմիտասեան Պատարագը, դեկապարուրեամբ դպրապիտ Վարուժան Մարգարեանի:

Օրուայ ժարողիչն էր, նորիք Մ. Վրդ. Դասարանան, որ խօսեցաւ ժարողի էականուրեան մասին և Աստուծոյ խօսին վերանորոգի դերին մարդուս կեամբին մէջ: Անդրադարձաւ նորայր Սրբազն ստեղծագործ եւ արդինաշատ կեամբին, եւ հոգեւոր ու կրթական գործունեուրեան: Ապա կատարուեցաւ հոգեհնագուտեան պաշտօն նորայր Արքպա. Պողարեանի հոգւոյն համար:

Պատարագին վերջ, Միարանուրիմ գլխաւորուրեամբ Սրբազն Պատրիարք Հօր, ուղրուեցաւ քափօրով դէպի Ա. Փրկիչ գերեզմանատումը: Այսուեղ նորայր Սրբազնի շիրմին վրայ, մասնաւոր այգուցի արարողուրիմ կատարուեցաւ:

Ապա, Միարանուրիմը ուղրուեցաւ ժառանգաւորաց Սրահ, ուր հանգուցեալի հոգւոյն համար աղօրէն յետոյ, հոգեւորը հրամցուեցաւ: Ներկաներէն, Պատրիարքարանի Դիւանատան երկարաւու պաշտօնեայ Կարապետ Յակոբեան, յիշեց նորայր Սրբազնի տեսուրեան շրջանը նիւմտից Դիւանէն, նշեց անոր նեկարագրի գիծերէն՝ աշխասասիրուրիմը եւ նշդապահուրիմը:

Ապա, Միարանուրիմը գլխաւորուրեամբ Պատրիարք Սրբազն Հօր, ուղրուեցաւ Վարդիս Սեղանատումը ուր հոգեհնաշ տրուեցաւ հանգուցեալի հոգւոյն համար: Վարդապետ Հայրեր անձնական յուշեր վերբերին, նշեցին անոր վաստակին մեծուրիմը եւ մշակոյրի ժառանգը որ ճգնաց իր ետին: Պատրիարք Սրբազն Հայոց, իր եզրափակիչ խօսին որիմեց յիշատակը նորայր Սրբազնին:

ԱՆՈՒՇԱԽԱՆ Շ. ՎՐԴ. ԶՂՋԱՆԵԱՆ

ԽՈՀԱԿԱՆ ՎԵՐԱՊԱՀ ՄԵՆԱԿԵԱՑԸ

ՍԻՌՆ Ամսագի 1997 Յուլիս-Դեկտ. Թիւմ ստամալուս, դառնակսիծ զգացում մտածումով, տերեկացայ Գերարժան նորայր Արքեպս. Պողարեանի վախճանումին: Ան ոչ միայն Սրբոց Յակոբեանց Միարանուրեան երիցացոյն հոգեւորականն էր, այլ նաև ողջ հայ եկեղեցականներու տարեցը առաւել անզուգական երկերով հետինակը:

Մտադիր ուշադրուրեամբ կարդացի անոր անզին վաստակին իրաւամք մերրողոյ գրուածքները Բարձրագոյն եկեղեցականներուն եւ բանիմաց գրողներուն: Բոլորն ալ խոր հիացումով կ'անդրանանային Հոգելոյս Սրբազնի միարանական կեամբին, ուսուցչական եւ գրական արգասիքին, բանասիրական հմտալի նոյն եւ կարեւոր գործին: Անոր երկնատուր շնորհեներու անփոխարիմելի կորուստը ամէնում տեսական մտահոգն էր:

Ցիշուած անոր բազմազան արժանիքներուն կրկին անդրադարձ յաւելում մը չկատարելուս, զանց կ'առնեմ:

Լուսահոգի Սրբազնի գլխաւոր յատկուրիմներէն մին ալ Խոհուն Միավաղադ ՎԵՐԱՀԱՌՈՒԹԻՒՆՆ էր, վանական եպերի արուատնենց հակադրումներուն, մատով անքեկ անկողիմնեկալ, հակառակ խորապէս գիտակ ըլլալուն պղտոր դիտումով ամիրաւումներուն: Ան անայլայի մնաց իր դիտողի եւ վերլուծողի գիտակցուրեան մէջ, միշտ նախանձախնդիր Ս. Արոնի անապարս վարկին եւ փառքին: Հանդարտատարոյ Հոգելոյս Սրբազնը համամիտ չէր ժառանգաւորաց վարժարամի կարգ մը տեսուչներու պղտոր վարքին աշակերտներէն ումանց նկատմամբ: Ենթայ Սրբազնի յաջորդ տեսուչներէն մին, 1934ին արգելք համիխացած էր Պարոյր, Յուսիկ, Միտու և Պատակ Վարդապետներուն ձեռնադրուրեան, մնայուն հակակրուրեամբ, բայց Գուշակեան պատրիարք անտեսած էր անոր ժխտումը եւ ձեռնադրած զանոնին: Այդ տեսուչը նոյն սադրանքն ունեցաւ նաև 1935ին Ազատ սարկաւագ հնդոյեանի մկատմամբ, արգելք ըլլալով Խնդոյեանի ձեռնադրուրեան զանազան յերիւրանիմերով մինչեւ 1936 Օգոստոսին:

Երբեք չեմ մոռնար, 1935ին կը մտածէի հեռանալ: Այս մտալրկումիս միջոցին նորայր Վարդ. Պողարեան դասաւանդուրեան դուրս գալուն, հանդիպեցաւ ինձի եւ հոգաւար սրտմտուրեամբ պատուիրեց: "Դում տեղէ մի շարժիր, ոչ ոք իրաւում ունի ինք հեռացնելու": Անոր այս ժաշակեանքը սրափեցուց զիս հաստատ մնայու կրօնական ըլլալու կրչումիս մէջ:

1975էն Խոհ ամէն անզամ պատրիարքի հրաւերով Ս. Արոն երթաւուս 1985-1990, անպայման այցելեցի Լուսահոգի Սրբազնին իր անպանոյն խօսին մէջ, ուր անփոփոխ մնակեցաւ եւ գրեց աւելի ժամ 60 տարիներ: Անոր վախճանումը վերաբարձեց 64 տարիներու տագմապս եւ անոր նկատմամբ ունեցած երախտապարտուրիմս:

Սրկմային երախտաւէտ հանգիստ Գերաշնոր Սրբազնի ԽԱՆԱԽԱՆ ՀՈՒԽՈՒՅՆ:

ՀՄԱՑԱԿ ԵՊՍ. ԽՆԴԻՑԵԱՆ